

LA CAMPANA DE GRACIA.

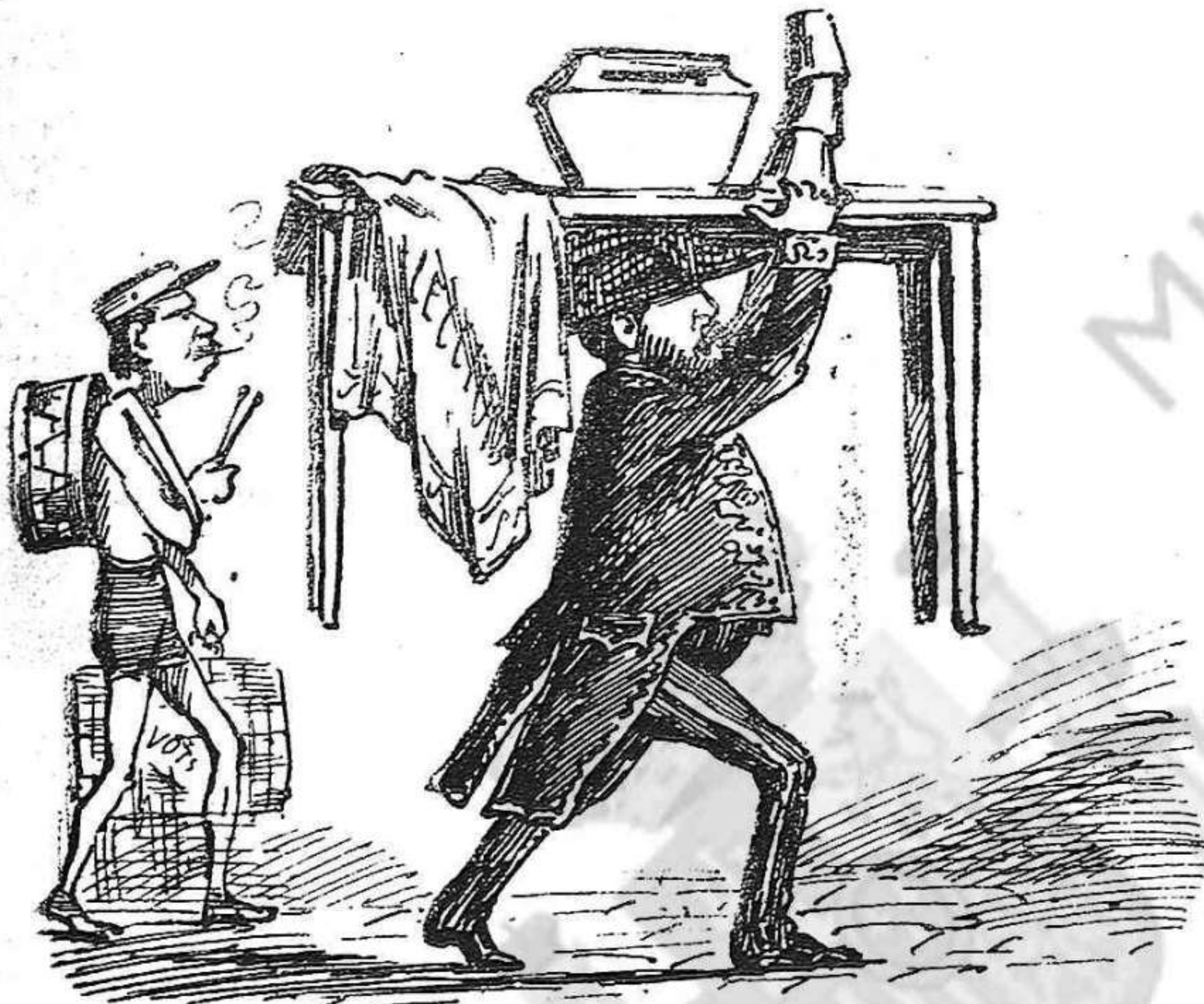
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en 1^a isla de Cuba.

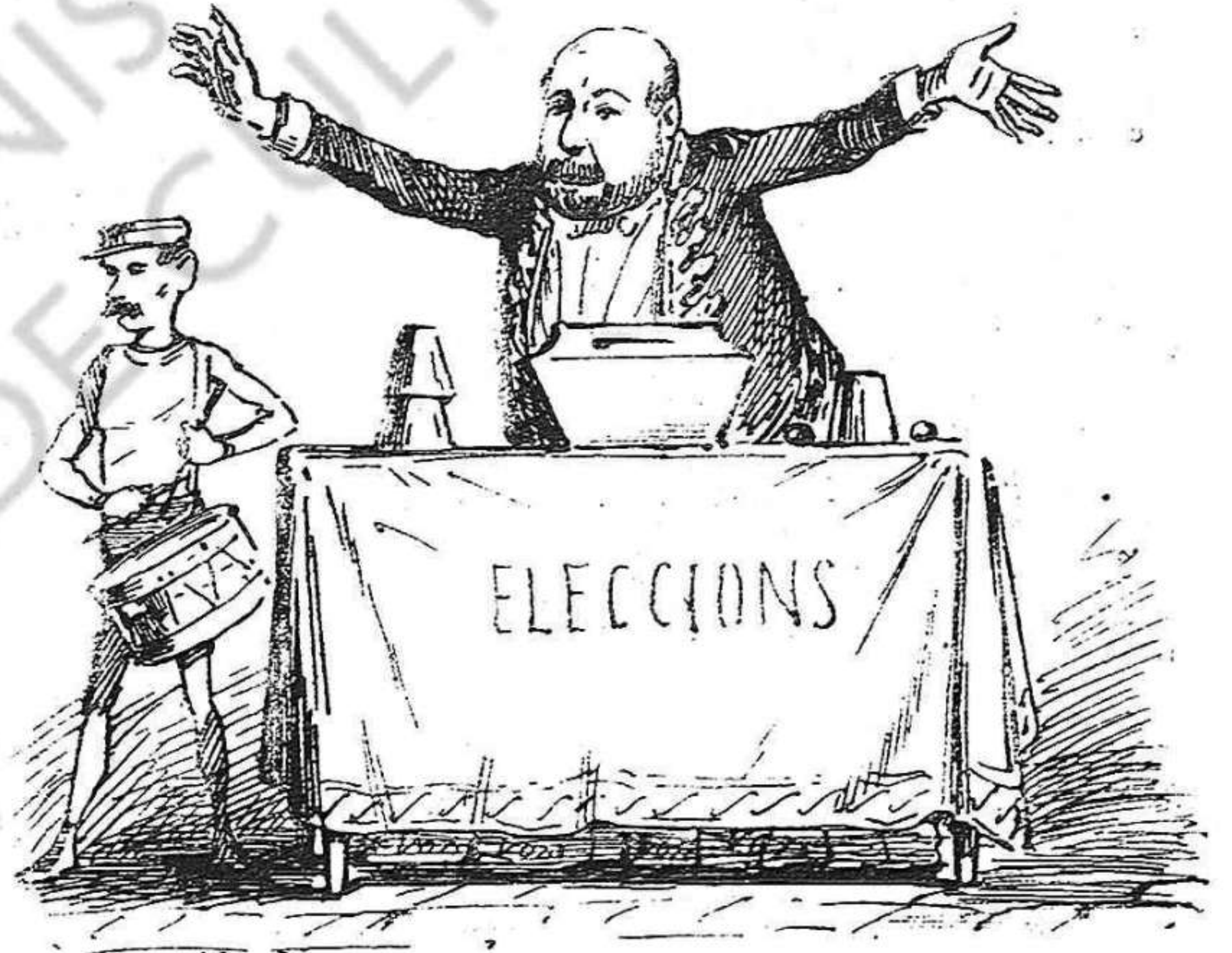
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

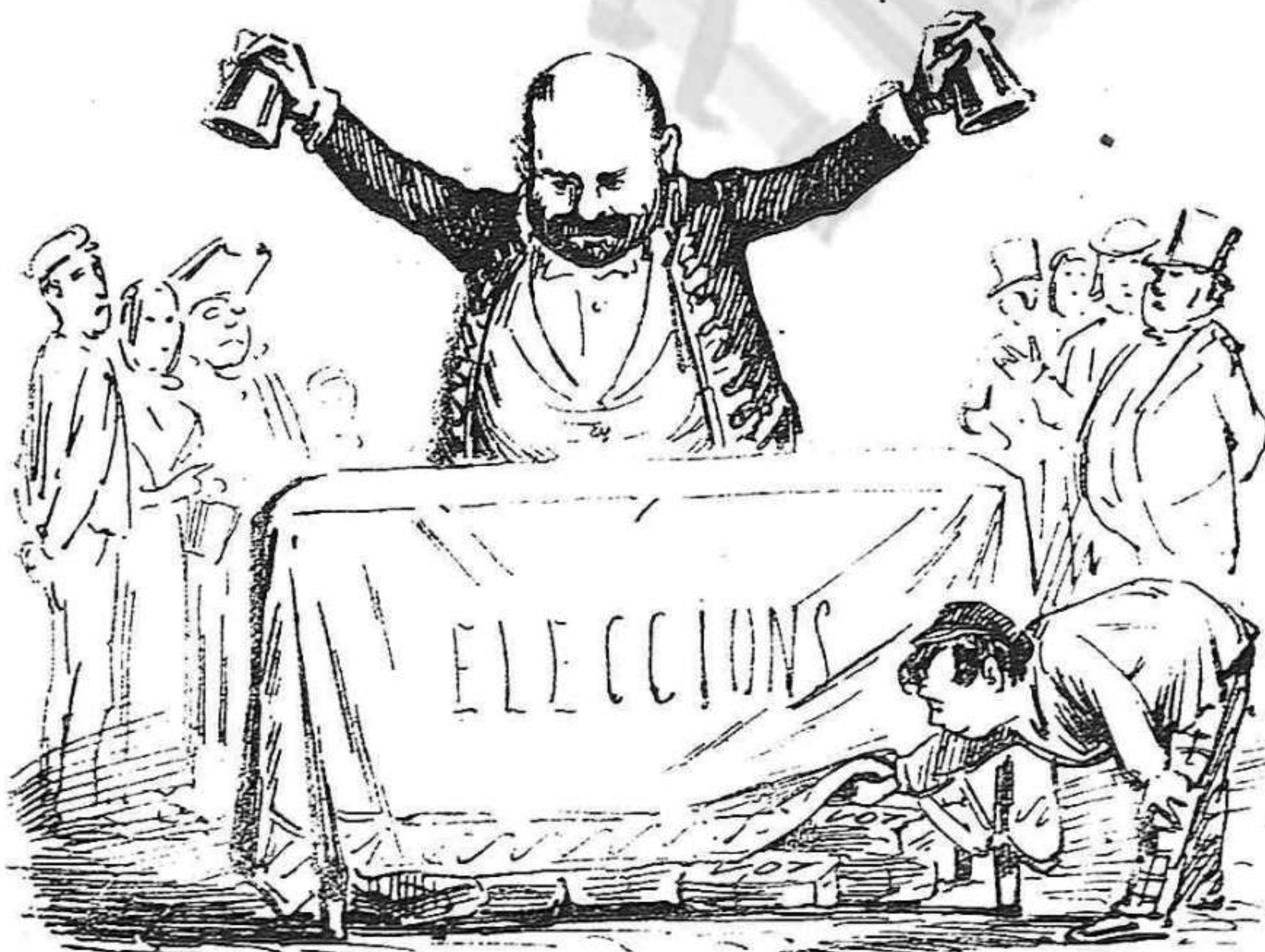
PRESTIDIGITACIÓ ELECTORAL.

Aném á veure si 'ns guanyém la vida.

Ja lo vén Vdes. señores, mano limpia.

Quien más mira menos vé.
Aqui sobre no hi ha res.

Donchs, tingan... Mirin, mirin que 'n surten.

¡VOLEM GUANYAR!

fm de guanyar nosaltres y guanyarém.»

No hi ha pas necessitat de manifestar qui es que avuy com avuy pronuncia aquesta frase y ab motiu de qué.

S'acostan las eleccions y ressona per tot arreu: «Volém guanyar.» No hi ha cap constitucional que no ho diga ab la convicció més íntima de que té rahò que l'hi sobra, y de que presta un gran servey al seu partit.

Nosaltres estém ja cansats de sentirho, y ab tota franquesa hém de manifestar lo que 'ns sembla.

La frase: «Volém guanyar» nos fa l'efecte de un desafio llesat contra 'l país.

¡Ay dels constitucionals, si 'l país tingués lo vigor d'altres temps y recullís lo guant!

L'actitut dels constitucionals de última fila, desitjosos de col·locarse á la primera, sense calcular las sévas forsas, es funesta per la causa liberal.

Sigan diputats ó 's quedín á casa séva, 'ls homes nanos no aumentan pas de talla.

En cambi 'ls homes nanos empetteixen á las situacions á qual servey se posan.

Per això sentim cada dia ab non escándol la frase que constituheix lo títol del present article, perque ha de ser causa de molts disgustos per part dels qui governan, que no podrán donar un pas entremitj de tanta farda, y de grans desenganys pèl país que després de veure trampas, sense ser la diada de Corpus, haurá de pagar ab lo suor del seu front las costas de aquesta broma tant pesada.

Lo dia 8 de febrer, al caure en Cánovas entre l'alegría general vá ressonar una paraula simpática. Los que pujavan ván diria: «Sinceritat electoral.»

Es á dir: ha arribat l' hora per Espanya de que las urnas sigan sagradas; de que la voluntat del país se mani esti lliurement; de que 'ls candidats que reuneixin més vots s'endugan las actas; en una paraula, de que aquí succebeix lo que succebeix á Fransa, á Inglaterra, á Bèlgica, en totas las nacions constitucionals que 's regeixen pèl sistema parlamentari, en las quals los cambis de govern no 's realisan per la voluntat ó 'l capritxo del gefe del Estat, sino per las decisions del sufragi.

Ab motiu de aquestas promesas, entrevéyam un porvenir de legalitat, de sinceritat y de decencia electoral.

Y vivíam ab aquesta ilusió, esperant que 'l país sabria respondre dignament.

Pero á lo millor, surt un arcalde qualsevol ó un simple aguatzil, que ahir tocava la barba dels conservadors y avuy, si se 'l escoltan, es més constitucional qu' en Sagasta, y 'ls seus llabis pronuncian la paraula que ho esbulla tot:

«Volém guanyar á tota costa, y allá ahont no arribi la forsa legal, hi arribarán las tupinadas.»

No vull fer consideracions sobre aquesta conducta perversa.

Al home que falsifica una lletra ó un pagaré lo duhen á presiri.

¿Qué mereix l' home que falsifica una elecció?

Al home que roba vint duros lo duhen á presiri.

¿Qué mereix l' home que roba un' acta falsejant la voluntat de un districte?

Es que la llibertat y 'l sistema parlamentari, son aquí á Espanya cosas de broma, y que fins las més odiosas iniquitats, en punt á qüestions electorals, nos han de caure en gracia?

En aquest cas confessém que no estém encare á l' altura del sistema liberal y parlamentari. Aném á Lóndres á trobar al héroe del *As d'oros*, y dihémlhi:

«Senyor Carlets: l' hi supliquém que fassa 'l favor de venir á Espanya á crusarnos la cara á cops de fuet. Més val l' absolutisme de un home que l' absolutisme de molts.»

Per lo demés, si 'l plan dels que dinhen que volen guanyar á tota costa, arriba á realisarse, y ván á las futuras Còrts certs tipos que avuy s' agitan y ab lo nom de constitucionals y en materias d' eleccions se creuben tenir patent de pirateria, no esperin pas res de la próxima campanya parlamentaria.

L' arbre que té las arrels podridas, ne pot donar fruit.

«Volém guanyar á tota costa» era 'l lema dels canovistas, y per cert que 'l practicavan sense ferhi embuts. Allá hont no hi arribava la legalitat, hi arribava la trampa; y d' aquests procediments ne sortian aquellas majorías de conillets de guix, incapassos de comprendre las necessitats de la patria y de concebir per ella un sentiment generós.

Perque la política reduhida á aquests termes, deixa de ser política y passa á ser negoci.

Y lo pitjor del cas es que passa á ser negoci brut.

Molt sento tenir que dir la veritat en una forma tant crua tractantse de un partit, envers lo qual y baix los interessos de la llibertat, convenia tenirhi certs graus de benevolencia.

Pero quan las esperansas de puresa y de legalitat se desvaneixen en una atmósfera corrompuda y viciada, no hi ha més remey que posarse 'l mocador al nás, y deixar que las cosas podridas caygan per ellas mateixas.

Ni la pátria, ni la llibertat poden desapareixe, y quan no siga possible que l' última vinga naturalment, será precis anarla á buscar, y emplearla com un desinfectant, creant una nova atmósfera més serena y més respirable.

P. K.

UN RECORT.

HOUS va cumplir un any que Catalunya perdía un dels seus més ilustres fills y Espanya una de las sévas futuras glorias, al exhalar sa darrera alenada l' inolvidable Joaquim María Bartrina.

Si diguessim aquí que son recort viu encara com si hagués mort ahir; que 'l temps no ha pogut esborrar la séva memoria; que 'ls ulls dels seus amichs encara 'l ploran, y que 'ls llorers de la séva corona de gloria s' ostentan encara frescos y verdejants, diríam per en Bartrina lo que 's diu per tothom.

En Bartrina mereix molt més. No era tant sols lo que 's diu un home distingit: era un home superior, extraordinari.

Quan Barcelona, consternada, va sapiguer la noticia de la séva mort, va coneixe que perdía molt; pero per més que estimés entranhablement al original poeta reusense, no podia apreciar ab justesa tot lo seu valor: en Bartrina valia més de lo que Barcelona 's pensava.

Los seus amichs, los seus companys, tots los que 'l coneixían personalment y havian tingut ocasió de veure despenyarse de la séva boca aquell torrent d' ideas tant caudalós, que semblava qu' en un instant havia d' agotar tot altre manantial que no fos l' inagotable cervell de 'n Bartrina, aquestos son los que saben més exactament fins abont arribava la forsa creadora, lo saber, la originalitat, la penetració, lo geni del malaguanyat escriptor catalá.

La inteligencia de 'n Bartrina ho abressava tot. Excursions históricas, investigacions científicas, sutilesas filológicas, profundíssimas concepcions filosóficas, ramellets humorístichs; de tot parlava, tot ho manejava ab la mateixa destresa, ab aquell talent especial que sabia convertir l' assumpto més árit en agradable, y 'l detall més insignificant en un mon de bellesa y poesia.

Podríam citar algun dels seus treballs; que al mateix temps que acreditaria las nostras asercions, sería un tribut á la séva memoria; pero preferim ferho transcribint un preciós qüento que vam sentirli de la séva boca, y que sens dupte quedaria inédit, si, aprofitant aquesta ocasió, no 'ns apressuressim á darlo á la estampa.

Copiar l' istil de 'n Bartrina es difícil. Farém, donchs, tot lo possible, perque si 'l qüento no es una fotografia fidel del original, siga tot lo semblant que 's puga.

«Don Ramon y Don Francisco eran los dos homes més distrets del mon. Si no 's ficavan al llit vestits, era perque las sévas respectivas senyoras los avisavan, y més de quatre vegadas haurían surtit al carrer sense adonarse'n de que anavan despullats, si las criadas ab los seu xiscles y muecas no 'ls haguessen fet observar la lleugeresa del seu traje.»

Don Francisco una vegada va tirar una palan-gana d' aygua al seu jardí per la finestra, sense reparar que la vidriera estava tancada, y Don Ramon en certa ocasió vá passejarse mitja hora seguida ab lo paraguas extés, mirant com plovia, sense adonarse de que 's trobava sota 'ls pórtichs de la Plassa Real.

A pesar d' aqueix caràcter felis y distret, los dos senyors van morirse de la mateixa manera que 's mor' la gent avisada.

Es impossible penetrar en las interioritats d' ultratumba; aixís donchs, no tractarém d' averiguar los incidents de la séva mort privada, ni si patian ó no de distraccions.

Los qui en vida havian sigut bons amichs, no podían deixar de serho una vegada morts. Don Ramon y Don Francisco varen trobarse una nit á mitj camí del cementiri, á l' hora en que las calaveras surten á passejar.

«¡Hola, vosté Don Ramon!»

«¡Y tal, borrarango! ¿Qui l' havia de fer per aquí á vosté?»

«¡Vaya! Feya temps que no 'ns veyam!»

«¡Sab desde quant Desde un dia que 'l vaig trobar davant del Prado, llavoras de las fieras de 'n Bidel.»

Seguint per aquest tenor, los vells amichs continuavan passejant y parlant de las sévas cosetas, fins que al cap de cert temps, los va semblar que n' havian fet un xich massa.

«¡No l' hi sembla, Don Francisco, que ja es tardot y qu' es qüestió d' anar á retiro?»

«¡Y tall!.. ¿Quina hora déu ser?»

Tots dos á l' hora 's posan la ma al pit y comensan á remenar y butxaquejar buscant lo rellotje: al ff s' introdueixen los dits per entre la cavitat de dugas costellas, y tirant ab forsa cap á fora, treuhen una cosa rodona.

Era 'l cor.

Los dos amichs no pogueren contenir una exclamació, mirant instintivament cap al Cementiri.

Fins aquell moment no s' havian adonat de que eran morts.»

Poch més debem dir per acabar. La fraseologia vuyda que s' emplea en aquestos cassos, está excluida al parlar de 'n Bartrina.

Enhorabona que s' adornin ab fullaraca las tombas que fullaraca tancan. La tomba del poeta reusense ella mateixa s' adorna. Basta que una ma hi haja escrit: *Bartrina*.

La séva gloria no es com aquells cohets que brillan un moment per esberlarse y desapareixe entre la indiferencia general. La gloria del autor del *Algo* es com lo sol, y com ell brillará sempre mentres quedi un átomo del mon.

FANTÁSTICH.

Lo govern ha acordat no ficarse per res en la circular del cardenal Moreno, inspirantse en un criteri de llibertat.

Siguém franchs, Sr. Sagasta.

«Obra d' aquesta manera per amor á la llibertat, fins á tolerar la llibertat del insult ó de la provocació, ó hè obra en aquesta forma perque 's tracta de un cardenal?»

Si lo primer, lo partit republicá desitja saber si té 'l mateix dret que ha tingut lo cardenal Moreno.

Si lo segon... Sr. Sagasta dispensi la franquesa: quan arribi l' hora de morir pèl partit constitucional ¡que 'n durá poch de cardenals al enterro!

Que digan lo que vulgan: de gobernadors civils com lo de Girona no 'n corran gaires.

Lo Sr. Moradillo no 's para en taps: quan vol una cosa es alló, y qui no l' hi agradí que ho deixi.

Lo país vol un candidat: lo Sr. Moradillo l' hi dirigeix la prova.

Lo govern n' hi recomana algun; pero á Girona no hi ha més govern que 'l Sr. Moradillo.

La séva manera de procedir es molt senzilla: ficar diputats per la cabota, perque resulta que la major part dels candidats que proposa 'l Sr. Moradillo son romos, y no poden entrar de cap manera en la conciencia dels electors.

Pero no hi fá res: los seus agents se bellugan, s' agitan y dihen: «Volém guanyar: tant si 'ls 'ls voléu, com si no 'ls voléu, serán ells los elegits y ningú més.»

Jo no sé qué pensan certs agents del Sr. Moradillo. Se figuran tal vegada que las eleccions venen á ser com lo joch del monte, y qu' ells tenen las cartas y escapsan y remenan y fan sortir la que 'ls convé.

«Are sortirá un caball, are sortirá una soia, are sortirá un as.»

O com si diguesses:

—Are sortirà en Diz, are sortirà en Dominguez, are sortirà en Paz, are sortirà l' Alvarez.
Y no obstant, aixis y tot, lo Sr. Moradillo ha de perdre.

Si 'l país compleix com déu y es d' esperar, lo governador de Girona t' de quedar tan corregut, que ja no l' hi dirém Sr. Moradillo, sino señor *Morado*.

L' *Unió catòlica* vá publicar un manifest, que vá ser repartit entre tota la part que calsa mitjas negres d' estam.

Un capellá desde 'l *Siglo futuro*, declara lo següent referintse al indicat manifest:

«Donchs ja que han tingut l' atreviment de ficarte dintre de casa mèva y posarte sobre de la taula sense ser convidat, *decende inferius*, fins arribar al lloch que t' mereixes, y sense siquiera llegirlo, vaig tirar-lo al aposento corresponent.»
¡Ah salao!

Aquest capellá del manifest aludit, en temps de guerra n' hauria fet tacos; en temps de pau n' ha fet... *sixuga-mans*.

Y are tingan en compte una cosa: que 'l manifest era benehit del Papa; h' es vritat que l' hi faltava la benedicció de Carlos VII.

Per acabar de fer tornar *morat* al Sr. *Moradillo*, no l' hi falta més que una cosa.

Que 'ls electors de Castelltersol no l' hi dongan un sol vot.

¡Allá ray que tenen un candidat lliberal, proteccionista y sumament simpátich! Lo Sr. Rodó y Casanovas.

Res de elegir á Moradillos y altres tipos pèl istil, que baratan los districtes, com los gitanos baratan als burros.

Per fi s' ha descubert lo motin de haver sigut expulsat de Fransa l' héroe del As d' oros.

No l' han tret perque conspirès, ni perque 's fes besar la mà á tall de rey dintre de la sagristia de certas iglesias, ni per res de aixó.

L' han tret perque 's dedicava á vendre creus, placas y títols falsos.

Quina vida més exemplar la vida del héroe del As d' oros!

De dias falsificant condes, duchs y marquesos.
Y de nits anant á veure á las senyoras húngaras.

Diu un telégrama:

«La familia imperial de Rusia ha abandonat la seva residencia, guardantse molta reserva sobre 'l seu viatge, lo qual s' atribueix á un nou complot dels nihilistas contra la vida del Czar.»

Vels'hi aquí que si el Czar se mor de por, podrém dir, que la por s' ha fet nihilista.

En algun districte, Tremp per exemple, hi ha molts elements liberals que patrocinan al candidat conservador, castellá per més senyas, apoyantse en lo molt que ha fet á favor del districte.

Estém conformes en que al que treballi pèl districte se l' apoyi; pero no n' hi ha prou: es necessari ademés treballar per la nació.

¿Que 'n treurém de que 's construheixi un camí, una carretera ó un pont, si l' administració conservadora ha sigut la més cara, la més dolenta, la més plena de irregularitats qu' hém tingut á Espanya?

Se parla del casament del fill del princep de Bismarck ab la filla del conde Andrassy.

Crusaments diplomátichs.
De la generació que 'n surti *Liberamos Domine*.

Los neos de Madrit tornan á barallarse de mala manera.

Es natural: fa molta calor, y en aquest temps 'l hidrofòbia ocasiona estragos.

Será menester que 'l cardenal Moreno, si vol pau y tranquil·litat, prengui una resolució enérgica.

—Un' altra pastoral? preguntarán vostés

—No, de cap manera: aquest mal no 's cura ab pastorals, sino ab bolas d' estrignina.

LA VEN DELS CORRESPONSALS.—De Sant Cugat del Vallés nos escriuben lo següent: «Lo dia 20 del passat vá morir-se una dona de 63 anys. Lo seu marit vá anar á trobar al rector per ferli dir un ofici y una missa. Lo rector vá admetre lo del ofici pero no 'l de la missa — Una missa á aquestes horas es cosa que fa agafar molta set. deya 'l rector. Hi ha que advertir que la missa val no més que sis rals y l' ofici divuit pessetas. L' ofici vá dirse y per cert

que dels dos escolans l' un portava cota negra y l' altre cota bermella

Més tart le viudo vá demanar un ninxo al mateix rector. Aquest vá respondre i:—Estranyo molt que no tenint diners per oficis, ne tingúeu per ninxos. ¿Qué no sabéu que primer es l' ánima que 'l cos? Després d' aquesta reprimenda, l' hi vá vendre, y en paus

Ja 'n veuen: pèls feligresos, primer l' ánima que 'l cos; pero pèls rectors, com lo de Sant Cugat, primer los quartos que 'l compliment del deber.

Lo rector de Sant Feliu de Llobregat, conegut per Pèu Pulidó, vá ausentarse junt ab lo vicari lo dimars de la senmana passada. En aquest entremitj se morí una criatura y 'ls pares ván á la rectoria á despatxar los papers: no hi havia capellans: hi tornan al dimecres dematí, encare no hi eran; dimecres á la tarde tampoch. Per últim ván á trobar al rector de Sant Joan Despi, lo qual vá manar tocar á morts. En l' últim tren torna 'l rector de Sant Feliu, y al veure la intrusió del rector de Sant Joan Despi 's posa fet una furia, dihent que 'n donaria part al bisbe. Nosaltres nos adelantém consignant, que la criatura que vá morir lo dimars no vá poder ser enterrada fins al dijous

Al mateix rector se l' hi vá presentar una comissió de la societat coral *Mutuo Apoyo*, manifestantli que volent donar un concert á benefici dels pobres l' hi suplicavan los hi deixés gratuítament las cadiras de l' iglesia, per estolviar gastos. Lo caritatiu rector los hi vá respondre ab un no sech y terminant, y tirantlos la porta pèls nassos.

Aquí tenen dos tipos de rectors dignes de la nostra colecció.

PER SER DIPUTAT.

CONSELLS Á UN INDEFINIT.

Pèga de primè una ulada á tots los pobles rurals per compendre la jugada de quin modo está entaulada, y amaneix rals y més rals.

Apren bèn bèn de memoria, per dirlos segons los cassos, mots aixis: L' ordre... l' Historia... lo passat... la fe... la gloria y 'ls indios'ub'es l' as'oe.

Així en las qüestions renyidas de cassinos y cafés, pots parlar horas segnidas fent arengas bèn lluhidas, sense que may diguis res.

Cúydat d' arregar l' Europa parlant sempre ab valentia, y per fer presència y tropa pósat sombrero de copa y afeytat dos cops al dia.

Tenint ja aquests requisits per amansir bèn la fruïta, compras puros escullits, bon *champany* y alguns corfils, y t' abocas á la l'nyta.

Comensan per presentarte per un poble hont no t' coneugin; d' a tre modo al proposarte, sent qui ets tú en lloch de votarte es fácil que t' apedreguin.

Feste amich desde 'l moment ab lo cacique local: salvat aquest expedient, conquistas l' Ajuntament, lo rectó y lo manascal.

Digas que creus que 'ls partits, en g'obo, tots son dolents; que sols están dirigits per uns quants desvergonyits, y que per xó tú no 'n tens.

Si 'l pob e no es productó, digas qu' es libre-cambista; pero si es treballadó, per conseguir la e'cció declarat proteccionista.

Te 'n vás al poble després que ja t' conegan pe 'l nom, y t' passejas pe 'ls carrers parlant ab los carreters y saludant á tothom.

—¡Ay! dius mirant compunjit a's que ván al teu costat. ¡Si aquest poble t' aixerit estés un xich protegit, com progreseria aviat!

Y 'ls parlas de contribuiri assecant uns certs estanyes, ahont pugan establirhi jardins, corrals, cementiri, teatro y casa de banys.

Cónta's que si tú volias podrias fe shi un carri: parla's d' obrir novas vias, grans carreteras, tranvías, y altres cosas per l' istil.

Diga's que tens un secret que donará aygua de sobra, fent un canal moit curtet...

Tú sempre promet, promet, que 'l prometre no fa pobre.

Si a' pob e hi ha molts llanuts, desde 'nego dins qu' ets neo: sí, al contrari 'ls veus perduts per la impietat, sense embuts las entendre ls qu' ets aiteo.

Dona un banquet casulá á la gent de bon aspecte; y al final per acabá, fes un brindis castellá, perque aixó sempre fa efecte.

Prometlos que tú al Congrés, trebal arás pe 'l país, y que tant sols-en un mes d' aquell trist poblet de res ne sabrás fe un paradís.

Vet' aquí o contingent dels grans recursos usua's per fe 'l pastel fácilment, amanit ab l' element, que al principi t' deya; rals.

Si fas tot lo que t' hi dit, y quan siga 'l cas no t' dol demostrar que tens esprit, tú surtirás elegit, s' enten... si 'l govern ho vol.

C. GUMÀ.

Sabadell vá celebrarse l' última dis-sapte una reunió electoral y proteccionista, en la qual fou proclamada la candidatura de nostre estimat director D. Joseph Roca y Roca.

Ván acompanyarlo y recomenarlo las personas més importants dels Centros proteccionistas de Barcelona, y á pesar de la seva presència, los principals fabricants de Sabadell que patrocinan la candidatura de un empleat, no ván assistirni, ni ménos per donar una satisfacció de cortesia als que tants serveys los han prestat.

¿Per qué no ván anarhi?

Y vá de anécdota.

Era á l' any 1870, llavors de la revolució de las quintas.

Lo general Gaminde vá posar prés al Sr. Patxot, director del *Telégrafo*, qui, avants de passar al ponton vá demanar per tenir una entrevista ab lo general.

Portat á la seva presència, vá comensar á queixarse del atropello de que havia sigut víctima, tractant de explicar la seva situació y la completa ignocencia que l' assistia.

—Calle Vd., ni una palabra más, vá dirli 'l general.

—Es que...
—Silencio, he dicho Es Vd. periodista y me convenceria. ¡Al ponton!

Tal vegada ván ferse la mateixa reflexió 'ls primers fabricants de Sabadell.

—Son proteccionistas y 'ns convencerian: més val no anarhi á la reunió.

Lo decano dels periodistas espanyols se diu don Andrés Borrego.

Lo Sr. Borrego pretenia ser diputat per Daroca y demanava l' apoyo oficial; pero en Sagasta no fá gaire cas dels amichs antichs y l' hi ha donat carpetasso.

Nada: que la fusió no vol *borregos*.
Pèl seu paladar, pastas més finas.

Candidatura conservadora de Madrit: Cánovas y Romero, com gefes del partit (y al mateix temps de la sal andalusa).

Cadorniga y Villamil, en representació de la política conservadora (y al mateix temps del dejuni ab abstinencia de carn).

Y Rodriguez Avial y Ruiz Velasco en representació del comerç (y al mateix temps de las ideas libre-cambistas).

Escoltin: y qui tindrà la representació de las irregularitats.

¿De una senyora, coneguda mèva, que procura amagar los efectes de l' edat empolaynantse com una polla, y que com més vá se presenta més extremada, preguntavan aquest dia:

—¿Quína edat déu tenir?
Un cusí seu vá respondre:

—Fa dos anys que tenia 39 anys; l'any passat no més ne tenia 38; es molt probable que aquest any no 'n tinga més que 37.

En algun districte de Catalunya s' han començat a fer los estudis de un ferro-carril, al objecte d' engallinar als electors, fentlos votar una determinada candidatura.

—Ay, ay, deya un pajés: veig que plantan estacas y barberolas y ab una ullera tiran líneas ¿de qué s' tracta?

—De fer un ferro-carril.

—¿Y abont anirà aquest carril? ¿de Igualada a Sant Sadurní ó bé de Igualada a Martorell?

—¿Ca, tonto! Mes lluny. De Igualada al Congrés de Diputats.

En una important població de Castilla, una nena destinada a entrar en un convent, contra la seva voluntat, va fugir de casa en companyia del seu nuvi.

Monja per monja, de Sant Agustí.

Dos caps al mateix cuixí.

Durant lo mes de agost estarà tancat lo museo arqueològic de Santa Agueda per procedirse a la neteja dels objectes que conté.

Al últim passarán lo plumero per aquella momia de conservador, que guardan en lo citat museo, desde 'l dia 8 de febrer.

Se parla de que després de las eleccions, vindrá de governador a Barcelona lo Sr. Moreu.

Si no fa lo que volen alguns constitucionals, aquests l' hi cantarán un coro:

—Arre Moreu!

S' anuncia un acte important del general Merelo.

No ignorarán vostés que 'l general Merelo es un general demócrata.

Donchs bé, l'acte important del general demócrata, consistira en acceptar las instituciones vigents, y pujar al ministeri lo més aviat millor.

—¿Qué no vamos a dinar?

Aquest es lo xiste de la *Pubilla del Vallés*, que fá riure més al públich.

Segons diu un periòdic de Madrid en Cánovas del Castillo ja no aspira a ser votat per acumulació.

Es molt natural.

Tractantse del ex-mónstruo y de una cosa tant monstruosa, tant es que *aspiri* com que *busi*.

Díalech de actualitat:

—Ola Eduardo ¿que tal la tèva Emilia?

—¿Vols dir la meva xicota?

—Si.

—No m' agrada: es molt freda.

—¿Fins ab aquesta calor?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ca ri-ta*.
2. ID. 2.ª—*Ra-bi'a*.
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Mal si fas, mal si no fas*.
4. SINONIMIA.—*Bianca*.
5. QUADRAT NUMERIC.—9 8 5 4 1

4 1 9 8 5
8 5 4 1 9
1 9 8 5 4
5 4 1 9 8

6. GEROGLIFICH.—*Causas grans sentencias petites*.

Han endevinat totas las solucions lo ciutadà Guindarias; n' han endevinadas 5 Andalus del Clot y D. Homobano: 4 Timbal d' argent, P. M. R. Feliu Felineat y Tomás de las Bigas; 3 Un trampoí, 2 Segundo Segon y Pau del orga; y 1 no més Anónim.

XARADAS.

I.

Quan una *prima-segona* en bona *tot*, si no es tart y carabassa no 'm dona me caso ab la *tersa-quart*. Puig are tinch molta *prima* que no 'm donaria 'l *dos* porque encar que poch, estima, m' han dit, a D. Fructuós.

J. ESCOFET.

II.

Una bona *dos-primera* tè la dona de 'n Solsona, puig venent *total segona* s' ha enriquit en gran manera.

FRANCISCO FLOS.

MUDANSA.

—Mosso *tot tot*; *tot tot tres* mitj porró no 'ns farà res.

J. T. y P. T.

TRIANGUL.

Nom d' home.

» de dona.
Un número.
Véu de un verb.
Una consonant.

Tot aixó llegit vertical y horisontalment.
UN RECOLERO.

SINONIMIA.

Abí la mare 'm vá dir *tot aquesta gran total*, y l' hi vaig dir que la *tot* del péu me feya molt mal.

S. GARGENG.

GEROGLIFICH.

∴∴
A b r i l
+ - ×

∴∴
T T T

PELUT Y PELAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignes d' insertarse 'ls ciutadans J. Escofet, Un tape y F. de T., Guindarias, Pere Sistiachs, Notre Caminer y P. H. M.

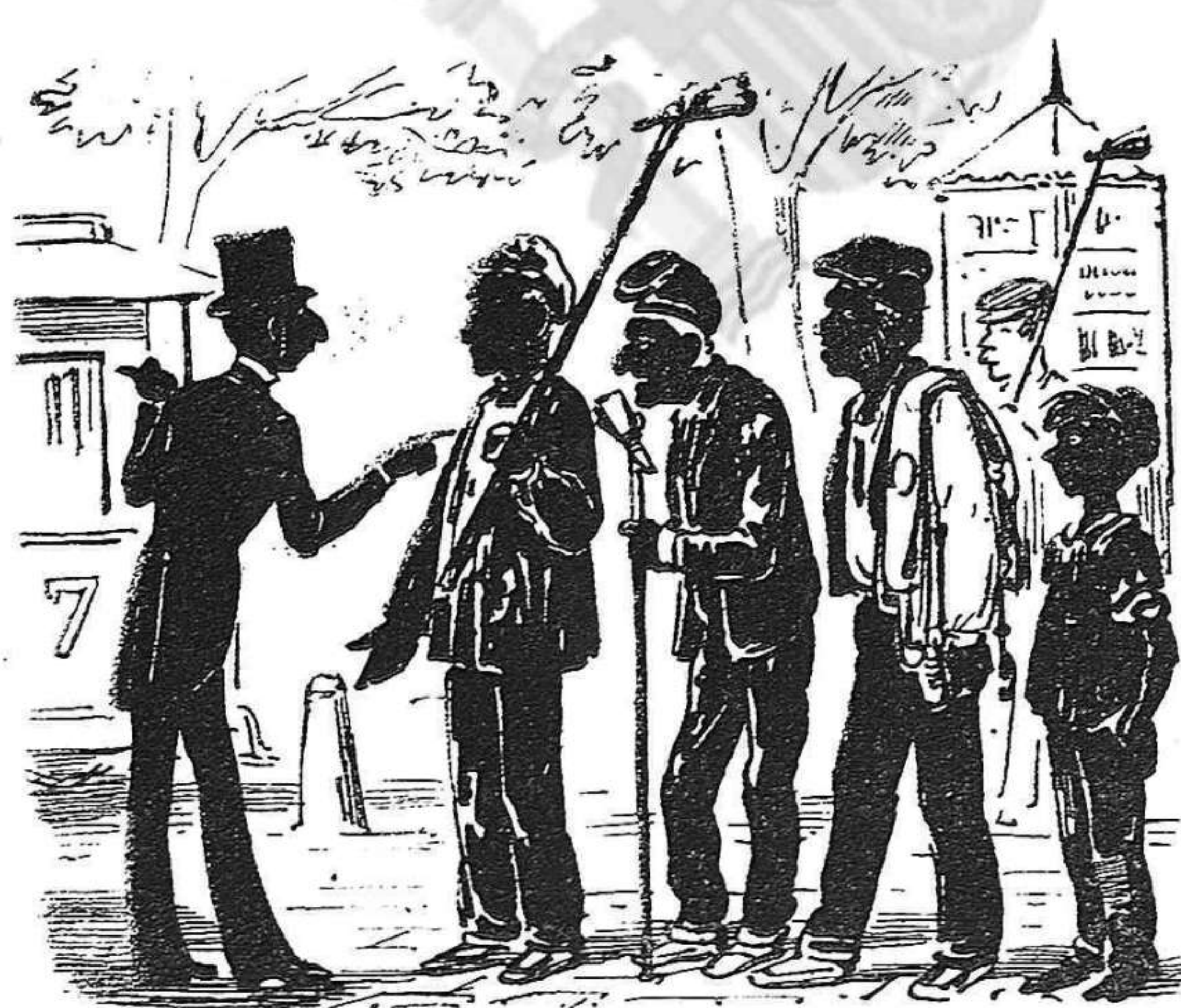
Las demás que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoch loqu' envian los ciutadans Vicens Saiz Julje de pau, Patay de Cabrera. Un canero, Anónim, E. Gavarro, F. S. y G., Estudiant carbassejat, Pau Rasclet, Corresponsal de franch y Pau dels Timbals.

Ciutada Adlavag Esaj: Podran anarhi una sinonimia y un geroqlifich.—Un tape y J. de T.: Idem tot lo que 'ns envia.—J. Escofet: La noticia es ja molt atras-aaa.—Victor Ferrer: L' idea del seu quadro de costum es molt celebrable; la forma dista molt d' estar a la mateixa altura. No obstant cultivi 'l género; que ab cuidado vosté n sabra.—Si 'ns ho arreglarem. La poesia no entra en lo género propi del periòdic.—Francesch Coll: L' última poesia va bé; respecte a l' acceptada, la publicarem com mes aviat puguem.—Baldonero Escuse Vila: Gracias per l' envió.—J. Merto: La noticia que 'ns dona es mes propia de un diari que de un semanari com lo nostre.—Lopi di pegui: Publicarem lo geroqlifich y arreglarem los dos epigramas.—Joan Cristuldo: Insertarem centígraf y combinació.—Tit Titria: Idem lo logogrifo.—Pe ut y Pelat: Idem combinació numerica.—Qui Quicus Cabrera: Idem molta part de lo que 'ns envia.—Doré Mifacol: Idem lo ters de sílabas.—Simp tica Lola: Idem logogrifo numértich.—J. V. y T. Cornella: En la noticia que 'ns dona no hi ha prou pebre.—S. B. Gracia: Procurarem que 'n parli 'l próxim número de 'l Esquella.—J. B. y C. San Cugat y S. V. Sant Feliu de Llobregat: Gracias per las noticias que 'ns han enviat.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

LA «HUELGA» DE LAS «TRAN-VIAS».

Diu lo Sr. Utoff que á falta de cotxeros, mentres hi haja camálchs y emblanquinadors, anirà la tran-via.

Y diu lo públich, que mentres en lloch de cotxeros hi haja emblanquinadors y camálchs, la tran-via anirà; pero anirà panxa per amunt.